

درک آمادگی در برابر فاجعه در ونکوور: دورنماهای جامعه

گزارش پژوهش | خلاصه اجرایی

نکات اصلی کلیدی

- معمول‌ترین خطرات درک‌شده عبارت از زلزله و دود آتش‌سوزی، و پس از آن خطرانی مثل گرمای شدید و سیلاب ساحلی بوده است.
- مانع اصلی برای آمادگی کمبود دسترسی به اطلاعات بوده است.
- آگاهی از خطر و سطح آمادگی بر اساس جنسیت پاسخ‌دهندگان، مکان زندگی، نوع مسکن، استیجاری یا مالکیت مسکن، و اینکه آیا تجربه قبلی فاجعه داشته‌اند یا نه متفاوت است.
- شرکت‌کنندگان علاقه شدیدی داشتند به استفاده از رویکردهای مبتنی بر جامعه برای آمادگی؛ ارتباطات شفاف‌تر از طرف مؤسسات، و راهبردهای یکپارچه‌ای که اقدامات فردی را با پشتیبانی جمعی برای مقابله با خطرات چندگانه مرتبط می‌سازند.

این گزارش، یافته‌های مطالعه‌ای با ترکیب روش‌ها را ارائه می‌دهد که تحت رهبری «شبکه تحقیقات انعطاف‌پذیری در برابر فاجعه در دانشگاه بریتیش کلمبیا» (DRRN) و با همکاری «آژانس مدیریت اضطراری ونکوور» (VEMA) انجام شده است. بخشی از تأمین مالی این مطالعه از طرف «وزارت مدیریت اضطراری و تغییرات آب‌وهوایی بریتیش کلمبیا» از طریق قراردادی با DRRN که بر پژوهش‌های انعطاف‌پذیری در برابر فاجعه تمرکز دارد فراهم شده است، حمایت مالی دیگری هم از طرف «مدرسه سیاست‌گذاری عمومی و امور جهانی UBC» تأمین شده است. پژوهش ما از طریق نظرسنجی‌ها و بحث‌گروه‌های متمرکز، آمادگی و انعطاف‌پذیری در برابر فاجعه را در سراسر ونکوور بررسی کرده است، هدف این پژوهش درک بهتر این است که چگونه افراد و جوامع، خطرات فاجعه را درک می‌کنند، برای آن برنامه‌ریزی می‌کنند، و در چشم‌انداز خطرات پیچیده‌تر برای مقابله اقدام می‌کنند. یافته‌های این پژوهش پشتیبان اقداماتی است که کارکنان شهرداری ونکوور برای رفع موانع آمادگی در وضعیت اضطراری انجام می‌دهند.

دو ابزار پژوهشی اصلی استفاده شده است: (۱) نظرسنجی مشترک که شامل یک ماژول اداره‌شده توسط شهرداری شهر ونکوور با تمرکز بر آمادگی اضطراری (۲۹۰۵ پاسخ) است به همراه ماژول پیگیری به سرپرستی UBC که بر درک خطر و تأثیر تجربیات فاجعه قبلی بر آمادگی تمرکز دارد (۱۷۴۳ پاسخ)، و (۲) شش بحث‌گروه متمرکز با تعداد کل ۵۰ مشارکت‌کننده. این ابزارها بینش‌هایی را درباره درک خطر، رفتارهای آمادگی، اعتماد به نهادها، و موانع درک‌شده برای آمادگی جمع‌آوری می‌کنند.

یافته‌های کلیدی نشان می‌دهند که زلزله و دود آتش‌سوزی‌های طبیعی دو خطری بودند که بیشترین نگرانی را به همراه داشتند ولی بسیاری از شرکت‌کنندگان نگرانی خود را برای محدوده وسیعی از خطرات ابراز کردند. درک خطر و رفتارهای آمادگی به شدت محلی بود و بر اساس تجربیات محله، زیرساخت، نوع مسکن، و تجربه پیشین از فاجعه شکل می‌گرفت.

۷۸.۸ درصد از پاسخ‌دهندگان برای خانه‌هایشان بیمه خانه، آپارتمان، یا مستأجر داشتند ۶۸ درصد از پاسخ‌دهندگان گفتند که حداقل برخی لوازم اضطراری در خانه دارند یا مقداری پول برای مواقع اضطراری کنار گذاشته‌اند. کمبود اطلاعات به عنوان قابل‌توجه‌ترین مانع برای آمادگی نشان داده شد، ۲۹.۹ درصد از پاسخ‌دهندگان نظرسنجی این مطلب را نقل کرده‌اند. شرکت‌کنندگان همچنین به چالش‌هایی در یافتن منابع، درک پروتکل‌های اضطراری، و دریافت پیام‌رسانی پیچیده اشاره کردند.

نتایج نظرسنجی تفاوت‌هایی را در شاخص‌های جمعیت‌شناسی (زبان، قومیت، درآمد، جنسیت، وضعیت سکونت، و غیره) نشان داد. تحلیل مشروح هر یک از این موارد از حوزه این گزارش مقدماتی خارج است. با این حال، هم در نتایج نظرسنجی و هم در گروه‌های متمرکز، تفاوت‌های هویت جنسیتی و وضعیت

سکونت مشخصاً قابل توجه بود. در حالی که همه پاسخ‌دهندگان نیاز به اطلاعات بیشتر و محدودیت‌های مالی را به عنوان موانع کلیدی تشخیص داده بودند، کسانی که خود را زن معرفی می‌کردند به احتمال بیشتری گزارش می‌دادند که هنگام فکر کردن به فاجعه احساس سردرگمی یا عدم اطمینان دارند. مستأجران در بحث‌گروه‌های متمرکز بیان کردند که در مقایسه با مالکان آسیب‌پذیری بیشتر و توانایی محدودتری برای آماده‌سازی خانه‌هایشان دارند. آن‌ها همچنین بر اهمیت شبکه‌های مستحکم اجتماعی برای جبران کمبود ایمنی ساختاری درک‌شده تأکید کردند. این یافته‌ها از نیاز خط‌مشی‌های آمادگی‌ای که بر تفاوت‌های جنسیتی و مسکن متمرکز است و شفافیت بهتر پیرامون مسئولیت‌های صاحب‌خانه پشتیبانی می‌کند.

با وجود تلاش‌های فردی، بسیاری از شرکت‌کنندگان گفتند که در رابطه با توانایی‌شان برای پاسخ مؤثر در فاجعه همچنان نامطمئن و شکاک هستند. دلسردی اجتماعی، انزوا، و نبودن اقدامات جمعی، باعث اختلال بیشتر در آمادگی می‌شد. خواستی قوی برای این موارد شکل گرفت: پیاده‌سازی پیوسته مدل‌های مبتنی بر جامعه برای آمادگی در برابر فاجعه، ارتباط بهتر از سوی بازیگران دولت، و رهبری که تلاش‌های فردی را اعتبار بخشد و آمادگی جمعی را هم تسهیل کند.

سرانجام، تفکرات اولیه درباره اعتماد در طول بحث‌گروه‌های متمرکز آشکار کرد که تفکیک ظریفی بین باور به دانش فنی دولت در برابر اعتماد به واقعی بودن توانایی آمادگی و ظرفیت پاسخ‌گویی اضطراری وجود دارد. شکست تجربه‌شده در رسیدگی به مشکلات دائم از جمله توانایی پرداخت و مسکن، اعتماد عمومی به تلاش‌های آمادگی با هدایت و رهبری دولتی را تضعیف کرده است. این پژوهش نیاز به رویکردی عادلانه‌تر، مبتنی بر جامعه، و چندخطره برای آمادگی در برابر فاجعه را تقویت می‌کند، رویکردی که بر تجربه‌های متنوع زیسته تأکید دارد، اقدامات جمعی را فعال می‌کند، و شرایط ساختاری را که هم خطر و هم انعطاف‌پذیری را شکل می‌دهد در نظر می‌گیرد. ■

نکته: این یافته‌ها فقط نظرات افرادی را منعکس می‌کند که داوطلبانه در این نظرسنجی شرکت کرده‌اند و نباید به عنوان نماینده جمعیت گسترده‌ای از شهر ونکوور تأویل شود. برای جزئیات بیشتر، گزارش کامل را بخوانید.

مؤلفان: Sara، Theodore Lim، Michael Hooper، Hang Cheng Ip، Raahina Somani، Jonathan Eaton، Shneiderman.